

Nomineret

UDSIGTEN FEJLEDE IKKE NOGET

af Frank Klevenhaus

Lejligheden lå helt fint. Der var tit solopgang, og synet af hav havde en beroligende og nærmest terapeutisk virkning på ham. På den store altan, med plads til liggestol og parasol, tilbragte han en stor del af sin tid med at sidde og nyde synet af skibe, der sejlede forbi.

Skibene på Øresund mindede ham om gamle dage, hvor det hele var mere overskueligt og velkendt. Tankerne kunne komme lidt på plads.

Påskesolen havde fået magt, og varmen var markant.

Det var ikke som han havde forestillet sig det. At blive ældre.

Det værste var følelsen af kontroltab. Ikke at kunne følge med, ikke at kunne forstå, hvad der blev talt om.

Børnebørnene og deres kommunikation. Alle deres ord der blev sagt med smil og en selvfølgelighed han overhovedet ikke forstod.

Da han blev 90, var der også kommet fysiske skavanker til, og så var det at han blev indstillet til en bolig med tekniske hjælpemidler.

Den nye Øresundspark var blevet bygget færdig i 2047, og heldet havde tilsmilet ham. I en alder af 91 havde han måtte forlade huset, da kræfterne ikke var til det længere.

Tårnby havde nu kun 10 eksperter i datadrevet SOSU-arbejde, og de opererede via en skærm.

Han havde tid hver 4. onsdag mellem 10.00 og 10.15.

- Hej Lars, sagde en stemme. På skærmen kunne han se en kvinde, der var klædt i en slags uniform med kommunens logo. Hendes ansigtsudtryk var venligt men professionelt afmålt. Han kunne ikke afgøre om hun virkelig var levende. Hun blinkede med det venstre øje.

- Hej Camille, svarede han

- Dine tal ser gode ud. Din Personlige Hjælper - PH - virker fint. Men jeg kan se, at det er tid til et batteriskift på din baderobot. Kan den ikke oplade?

- Den kan være lidt genstridig og kører for hårdt på, så jeg har skruet ned for hårvaskeeffekten. Måske jeg har sat den for meget ned i effekt?

- Jeg tror du har fornærmet den, svarede Camille. Sat dens selvfølelse på prøve. Husk, at de også er begyndt at kræve respekt for arbejdet. At du anerkender deres indsats. Du må være mere rummelig Lars, sagde hun, og han fornemmede den stramme tone nu.

Den automatiske helbredsanalyse havde allerede sat tid af til en genstart af badesystemet.

- Nu er det sat i gang, sagde Camille. Vent med at bade til efter midnat.

Dagen efter fik han besøg. Det var Verner, der kom til kaffe. Han havde taget noget kringle med. Verner var noget mere sprælsk og ægte end Camille. De havde truffet hinanden igen i Maritim Historisk forening. Verner kom med metroen fra Lergravsparken. Verner var gammel skibsmægler og fuld af gode historier fra dengang, hvor de arbejdede sammen. Han kunne underholde i timevis om berusede havnearbejdere, falske skibsanmeldelser og snyd med varedeklareringerne. Myndighedsbureaukratiet var en sag for sig.

- Vi levede i ægte tider, sagde Verner.

- Ja, svarede Lars.

- Du, jeg har prøvet den nye dyrepark ude på Vestamager, udbrød Verner begejstret. Det var helt fantastisk. Så mange ulve og der er også bisoner. Nu vil man måske driste sig til at prøve med mammutter og urokser.

- Skulle det ikke være en Dinosaurpark, spurgte Lars.

- Tjoh, men det var vist lige lidt for risikofyldt, det med syntetisk bagud frekventeret DNA og ukendte dyrearter. Nogen fik vist kolde fødder alligevel. Og der var også hensynet til naboerne.

- Nå ja, det også.

Dyreparken var en ide der var opstået i 2035, hvor udviklingen inden for kunstig intelligens havde overflødiggjort mange arbejdsfunktioner. Desuden havde den store krise fra 2027 til 2033 blæst bunden ud af økonomien. Da kommunen stadigvæk havde ambitioner om at være et levende og attraktivt kraftcenter, der kunne tiltrække borgere, havde man født ideen om at omdanne det store område ved Naturcentret. Gode oplevelser gav glade borgere. Da anlægsaktiviteterne stadig var stramt styret, havde det været den eneste mulighed for at følge målsætningerne. Kystsikringen havde også tæret godt på reserverne.

Belært af fortidens problemer i nogle parker i Jylland, var der ansat opsynsfolk til at holde øje med dyrene.

De skulle nødtigt lide overlast. Der var fodring og læhegn, og folk, der længtes efter at se ulveflokkene jage og isolere bisonunger før de blev angrebet, måtte gå forgæves.

Lars havde ikke fulgt så meget med i processen om den dyrepark. Konens sygdom og død havde opslugt hans tid.

Nu var parken endelig blevet en realitet.

- Jeg kommer næppe derud, klagede Lars. Det er for besværligt for mig. Mine ben værker og gigten er slem.

- Jeg kommer forbi en dag i bilen og henter dig. Så lejer vi en Rullerobot til dig. Der er mange muligheder for at komme rundt derude. Vi kan også købe en VideoSnap eller et MemoBoost med hjem, så du får et varigt minde.

Verner var mere inde i det moderne appsprog end Lars var. Det var tydeligt.

De drak mere kaffe og spiste kringlen. Dejligt at snakke med dig igen, sagde Verner og mindede ham om aftalen.

- Vi ses.

Næste morgen startede som dagene var programmeret til at starte: En sagte alarm og sengen rejste sig langsomt op.

- God morgen Lars, sagde en stemme han godt vidste var syntetisk, men som lød meget ægte.

Lars blev roligt drejet 90 grader og blev grebet af to bøjler, der satte ham i en blød stol.

- Kan du gå selv, spurgte stemmen igen. Ja, svarede Lars, mens han fandt stokken frem.

På badeværelset blinkede en lampe grønt.

En tekst på et display oplyste at systemet igen var fuldt funktionsdygtigt. Batteriet var nu på 100 %.

Han trykkede OK, og lampen holdt op med at blinke.

Efter morgenmaden og den obligatoriske kaffe ville han prøve at bade igen.

Han satte sig forsigtigt i den specielle badestol. Der var mange sensorer indbygget. Koldt og varmt. Blødt og hårdt. Skrubbe eller bare køre rundt.

- Det skal bare være det sædvanlige, sagde Lars.

- Ja, svarede maskinen, som begyndte at gøre sæben klar.

- Følger program A1 med hårvask, sagde en computerstemme.

- Ja, så må det blive det igen, svarede Lars. Men ikke for hårdt, snerrede han, mellem de sammenbidte tænder.

Nogle dage senere fik han en henvendelse fra Camille via datafunktionen i PH-systemet:

- Der er observeret en mindre fejl på badecomputeren. Det er ikke alvorligt. Er du ok? Husk at følge instrukserne og respektere robotten.

Han svarede ikke umiddelbart, men greb stokken, gik ud på altanen, og satte sig i en stol.

Færgen til Travemünde passerede forbi langt ude på Sundet. Udsigten fejlede ikke noget.

Efter at have sundet sig et stykke tid, gik han tilbage til stuen og satte sig foran en tablet med en mikrofon.

Han svarede på Camilles besked.

- Man skulle have været en ulv eller bison.

Han var stadigvæk i tvivl, om hun var et rigtigt menneske.